

LEOPOLD, CARL GUSTAF AF
ÅHLSTRÖM, OLOF
DIDELOT, CHARLES-LOUIS

**Frigga, opera i en act. I deras kongl.
majestäters och det kongl. husets närvaro
första gången uppförd af kongl. musicaliska
academien i Stockholm, den 31 maji 1787./
(Leopold.) Stockholm, tryckt i kong**

Stockholm
1787

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

LEUPOUD

FRIGGA

1787

EXA

Sv
VII
Dram
(8)
1700-1829

LE
x. 1

LEOPOLD, e. g. of

Ex. A.

Vito. L.
Dramm.
(Ber)
1700-1829

FRIGGA,

Opera i En Act.

I

DERAS KONGL. MAJESTÄTERS

OCH

DET KONGL. HUSETS NÄRVARO

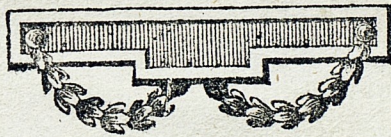
Första gången upförd

AF

Kongl. Musicaliska Akademien

i Stockholm,

DEN 31 MAJI, 1787.

STOCKHOLM,

TRYCKT I KONGL. TRYCKERIET, 1787.

*Verferne af Herr LEOPOLD, Bibliothecarie samt En af de
Aderton i Svenska Academien.*

*Musiquen af Herr ÅHLSTRÖM, Kamererare i Kongl.
Krigs-Collegio.*

Balletterne af Herr DIDELQT, Sonen.

PERSONERNE.

ODEN, *Konung i Svithiod.* Herr SWARTLING.
YNGVE, *Odens Son.* M:lle INGA E. ÅBERG.
FRIGGA, *Gylfes Dotter, fö-
regifven Gudinna.* M:lle STADING.
EJVOR, *Friggas Öfversta Pre-
stinna.* Fru MARCADET.
ORAKLET. Herr SCHULTZ.
CHOR af PRESTINNOR.
CHOR af TÄRNOR *som betiena Frigga.*
GÖTHISKA STRIDSMÄN.
LANDTFOLK.

Skåde - Platten är Gamla Upsala, dels i den helgade
Lunden som omgifver Templet, dels i Templet.

Röster som utgöra Choren.

Prestinnor.

M:lle Gemell.
Ekenberg.
Westberg.
Åberg.
Malmquist.
Ryberg.
Fru Ficker.
Erling.

Landtfolk.

Herr Ebbe.
Öberg.
Brandström.
Djurberg.
Berglund.
Nordgren.

M:lle Vougt.
Blomberg.
Westerberg.
Sollenius.

Tärnor.

Fru Bartels.
Erling.
Grönström.
Michal.
M:lle Englund.
Möller.
Sjöberg.
Holberg.

Skölde-

Sköldemör.

M:lle Sæfftröm.
Wahlberg.
Sylveft.
Fru Frantzou.

Odens Hofmän.

Herr Bergman.
S. Holm.
C. Bonn.
Sporron.
Rahm.

Göthiska Stridsmän.

Herr Lindblom.
Savenius.
Engvall.
Björkman.
G. Holm.
Kryger.
Wretling.
Lundin.

Balletten.

Balletten.

Odens Hofmän.

Herr BOURNONVILLE.
Herr Rosenlund.
Kypeke.
Berner.
Rosengren.
Österlund.
Brandt.

Sköldemör.

M:lle SLOTTBERG.
Fru Uttini.
Öberg.
Raimond.
M:lle Fredr. Svennerberg.
Söderberg.
Hyphoff.

Göther.

Herr RAIMOND.
Herr G. Bergström.
Öberg.
Åberg.
Sporzi.
Åkerberg.
Neiffander.

Fru ALIX.
M:lle Sus. Wetterberg.
Magd. Lind.
Linrot.
Christ. Wetterberg.
Fru Wibbling.
Sporzi.

Prestinnor.

M:lle Christina Lind.
Magd. Svennerberg.
Kumling.
Östberg.
Widing.
Malmberg.

Landtfolk.

Landtfolk.

Herr DIDELOT.
Herr Bjurman.
Kullenberg.
Sagnier.
Swab.
Dalén.
Hamberg.

M:lle BASSI.
M:lle Sophie Lind.
Sneitz.
Myrman.
Neuman.
Fru Sundmark.
Rommel.

Tärnor.

M:lle DUQUENOI.

M:lle ULR. ÅBERG.
M:lle Sus. Wetterberg.
Sophie Lind.
Sneitz.
Lindrot.
Hyphoff.
Myrman.
Fru Öberg.
Wibblingen.

M:lle BRELIN.

Lappar.

Herr E. JÆRNBERG.

M:lle HALLONGREN.
M:lle Smedberg.
Helena Sundström.
Maria Sundström.
Hjortsberg.
Lindström.
Wahlgren.

London

Mrs Bass
Mrs Sophie Lind
Mrs
Mrs
Mrs
Mrs
Mrs

Herr Biddlot
Herr
Herr
Herr
Herr
Herr
Herr

Türken

Mrs Barrin

Mrs Urs. Kano
Mrs Sus. Wenzel
Sophie Lind
Mrs
Mrs
Mrs
Mrs
Mrs

Mrs Deussen

Herr
Herr
Herr
Herr
Herr

Mrs Harrold

Herr E. Jannasch
Mrs
Mrs
Mrs
Mrs
Mrs
Mrs
Mrs

Herr
Herr
Herr
Herr
Herr

FRIGGA.

FÖRSTA SCENEN.

Theatren föreställer den heliga Lunden, som omgifver Friggas Tempel i Gamla Upsala. Man ser Templet i Fonden nästan gömt af trån. Frampå Theatren synes Frigga mycket-präktigt klädd hvila under en Löffal af roser. Hon synes sofva ljufligt och njuta en behaglig dröm. Morgonrodnan går up. Under Ouverturen höres quitter af foglar som sjunga i solgängen.

FRIGGA. YNGVE.

YNGVE, i fonden.

..
Är det ej Frigga sjelf jag finner? . . .
Hvars eljest dessa anlets drag?
Hvars denna friska muns odödliga behag?
Jo det är Frigga sjelf jag finner.
Hvad lugn hon smakar — då jag brinner!
Se dessa ljufva anlets drag!
Se denna friska muns odödliga behag!
(på knä längre ifrån)

Gudomlighet för dessa stränder!
Af Odens Son, den dyrkan njut
Som hör dig til i Odens länder.

A

En

En dödligs offer ej förskjut,
Och straffa ej en ynglings låga
Som lifvet, lifvet ville våga,
At blifva hörd — blott en minut!

(stiger opp och gör et steg.)

FRIGGA, *sofvande.*

Ack Yngve!

YNGVE.

Irrar sig mit öra?

Mit namn . . .

FRIGGA, *sofvande.*

Yngve!

YNGVE.

Mit namn det är . . .

Hon vet den eld, som mig förtär!

*(han springer fram, kastar sig på knä för henne,
och kysser hennes händer med häftighet.)*

Gudinna, värdigas då höra
Den brottlige som er befvär,
At — — denna sköna hand få röra — — —
Och dö! om få er hämd begär.

FRIGGA *upvaknar med bestörtning och ser sig omkring.*
Hvad syn!

*(Yngve förskräckt skyndar sig undan, men stadnar
i fonden.)*

FRIGGA, *förundrad.*

Men hvad! han ren försvunnit — —
Var det en dröm?

YNGVE, *häpen.*

Hvad har jag gjort!

FRIGGA.

FRIGGA.

Nej, jag ej drömt — — Jag honom funnit — —
Det var han sjelf —

YNGVE.

Jag flyr en ort,
Den jag ej nånsin skåda bordt.

CHOR bakom Theatren af Friggas Tärnor.

Solens fakla ren förgyller
Morgonrodnans purpurfjät,
Och den helga lunden fyller
Med des strålars majestät.

YNGVE, i det han går.

Ack torde jag mig åter kasta
Til hennes knän! kan hända! — — men,
Sjunk dödlige til sloft igen
För hennes blick! man kommer — hafta!
(han går.)

ANDRA SCENEN.

FRIGGA. CHOR AF TÄRNOR.

De inkomma dansande, klädde i hvit drägt upfäst med blommor, och med blomster kring hufvudet. Dansande omgifva de Frigga under det Choren sjunger. Frigga som upstigit ifrån sin blomsterbädd, befinner sig midt ibland dem, och synes med otåliga ögon söka Yngve som förfunnit.

CHOR, under dans.

Solens fakla ren förgyller
Morgonrodnans purpurfjät,
Och den helga lunden fyller
Med des strålars majestät.

Frigga,

Frigga, Drottning för behagen,
Manade af dagens blofs,
Hasta vi ofs ock med dagen,
Dit vår plikt ledfagar ofs.

EN RÖST.

Blomstren dem du växa låter,
Dig til prydnad ägna sig:
Gif ofs dagligt nya åter,
För at åter offras dig.

EN ANNAN.

Denna Lundens helg bevara:
Hägna dina Tempels frid:
Öma hjertan värdigt para,
Och beskär ofs lycklig tid.

EN ANNAN.

Må den dag som börjat brinna,
Utan forger ända sig!
Frigga, mäktiga Gudinna,
Skydda ofs som tjena dig!

CHOR, på knä.

Frigga, mäktiga Gudinna,
Skydda ofs som tjena dig!

FRIGGA, alltid seende efter Yngve.

Men sägen då, om ingen fåg — —

CHOR.

Hvem?

CHOR.

FRIGGA.

Honom — —

CHOR.

Hvilken?

FRIGGA.

Som nyfs för mina fötter låg — — —
Som mig flydde,

CHOR.

För dina?

FRIGGA.

Och fin låga tydde!

CHOR, med förundran.

Den nyfs för dina fötter låg

Ej någon fåg,

Ej någon fåg,

Och ingen — ingen — ingen — flydde!

FRIGGA.

Jag fåg' en jag: han dyrkar mig.

Nej, nej: jag har ej vilse farit:

En dödlig här i lunden varit

Jag fåg' en jag, han dyrkar mig!

CHOR.

Men hela Svithiod dyrkar dig!

FRIGGA.

Nej, nej: jag har ej vilse farit,

En dödlig här i lunden varit:

Jag fåg' en jag, han dyrkar mig!

Tron ej honom dölja,
Min syn ej bedrog,
Jag såg honom nog
Med kyssar hölja
Den handen han tog.
Hans suckar mig följa,
Tron ej honom dölja,
Ej himmel och bölja
Ej afgrund och skog
Hans fjät skola dölja,
Jag såg honom nog!

Hans suckar mig följa,
Ej himmel och bölja
Hans fjät skola dölja,
Jag såg honom nog!

EN AF CHOREN.

Men dagens ljus sig mer förbreder,
Och templet är ej öpnadt än.

FRIGGA, *affides.*

Ack! männe mig en dröm förleder?

CHOR.

Ja templets port står sluten än.

FRIGGA, *med tekn af otålighet.*

Så gå, så gå at öppna den!

EN RÖST.

Men til den fest man er bereder . . .

FRIGGA,

FRIGGA, otåligt.

Ack skynden blott — Jag följer eder.

(Tärnorna gå.)

(affides med tekn af ledsnad.)

En fest! och nu en fest igen!
Jag ledsnar vid så mycken heder.

TREDJE SCENEN.

FRIGGA ensam.

Nej, nej: mig ingen dröm bedrar.
Jag Yngve såg, det Yngve var!
Hans kyssar, brände med en låga
På denna hand, som gifvit har
Mit blod et annat lopp, min själ en ny förmåga.
Hvem skal jag mig förtro? Hvem mig ur djupet drar
Af mina tankars haf, och mina känslors plåga?
Hvem bör jag om mit tillstånd fråga?
Kan hända Oden sjelf, den vackra Yngves far?

(Hon gör et steg likasom för at up-
föka Oden, men hejdar sig, och
stannar en stund tankfull.)

Men, detta dystra moln, som hvilar på hans panna!
Och dessa gåtor af hans svar!
Nej — Frigga! qvalda Frigga, stanna —
Betänk hvad du dig företar!

(Ejvor synes i fonden.)

Ack

Ack Ejvor! Gudarne dig fända,
Du enda trogna vän från mina första år!
Ack kom, ack kom, at lys uti et hjerta tända,
Som sig ej längre sjelft förstår.

(hon sätter sig på sin blomsterbädd.)

FJERDE SCENEN.

FRIGGA. EJVOR.

EJVOR, *i fonden.*

Af denna brydda blick jag alt mig förefår.
Tack öde! som mig vil förlåna,
En lyckligt enflig stund, at Odens affigt tjena.
(hon knäböjer.)

FRIGGA *teknar til henne, at lemna
dessa vördnads-betygelses.*

Kom, hör då! — Utan knäfall! — hör!

EJVOR, *några steg närmare.*

Törs man väl fråga hvad ni gör
Så ensam i er lund, Gudinna?

FRIGGA, *med tekn af otålighet.*

Rätt gerna: Jag af ledsnad dör,
At dig få underdånig finna.

*(Springer upp och kastar sig om
haljen på Ejvor.)*

Men blif min Ejvor snart igen!
Och tala med mig som en vän:
Hvar har du dröjt?

EJVOR.

I dessa lunder.

FRIG.

FRIGGA.

Och der?

EJVOR.

Jag der allena gått;
Jag smak för deras skuggor fått,
De tjusa mina sorgsna stunder.
At lida är en dödligs lott;
Det är gudomlighetens blott,
At i sig sjelf sin lycka finna.

FRIGGA.

Du tror at jag är lycklig då?

EJVOR.

Gudinnor måtte vara få.

FRIGGA, *suckar.*

Gudinna! — nu igen, Gudinna!

EJVOR.

Nej, Frigga, nej, jag ej förstår
Er oluft, och den suck ni gjuter:
Er skönhet — i sin fulla vår!
Et tempel — der ni dyrkan njuter!
Et folk — som kysser edra spår!
Et lefnadsfätt — som innefluter
Hvad jorden präktigast förmår!
Hvad felas än? Jag ej förstår
Er oluft och den suck ni gjuter.

FRIGGA, *bedröfvad.*

Om hjertat ej sig kan befalla
I denna prakt at taga del:
Om jag ej lycklig är, då andra mig få kalla,
Är det mit fel?

B

EJVOR.

EJVOR.

Om jag en gifsning finge våga.

FRIGGA.

Säg fritt.

EJVOR.

Mån kärlek ej fin magt — —

FRIGGA, *med teqn af en liflig bestörtning.*

Hvad har du fagt! Hvad har du fagt!

EJVOR, *leende.*

Ert qval — och medlet mot er plåga.

Från Öfver-Gudens thron, til jordens lägsta slaf,
Med lika tyranni sin spira kärlek sträcker.
För älskarinnans blick han dagens fakla släcker,
Och gör, för älskaren, naturen til en graf
Blott han kan dödligas och Gudars lugn förstöra:
Blott han kan dödligas och Gudars fällhet göra.

FRIGGA.

Hvad ljus du i mit hjerta för!
Ack! är det jag som älska bör?
Och hvem? En dödlig! ack! . . .

EJVOR.

Och denna?

FRIGGA.

Välan — Jag måste alt bekänna.

Jag

Jag älskar: Du det redan ser:
Men älskar — svagare — och mer,
Än dina blickar kunnat finna.
Se mig för Odens son, se mig för Yngve brinna...
Och få, min Ejvor, fall få ner,
Och dyrka Frigga som Gudinna!

EJVOR.

Men — är ert val ej värdigt er!
Och Yngve, känner han sin lycka?

FRIGGA.

Med denna prakt i mina fjät,
Och tvånget af et majestä,
Som mer och mer mig börjar trycka;
Och vördnaden, som alla dar
Mig släpar i en evig dvala
Emellan fina offer-kar,
Hur vil du at jag kunnat tala?
Hur vil du Yngve det förlätt,
Hvad utom dig, jag icke sjelf förmått
Ur djupet af mit hjerta leta?

EJVOR.

Det ögonblick man har, man måste nyttja veta.
Bland dessa trån ej långt ifrån,
Hvars långa skuggor der kring ättebacken falla,
Jag honom ser — — —

FRIGGA.

Hvem? Odens son!

EJVOR.

Han sjelf. Tag tiden. Honom kalla.

B 2

FRIGGA.

FRIGGA.

Hvad törs du råda at jag gör?

EJVOR,

Ert hjerta vil då intet våga?
Jag ropar: ingen eder hör!

FRIGGA.

Håll! man ej hjertat måste fråga
När skyldigheten tala bör.

EJVOR.

Ni älskar — och ni fruktar fela
Mot en förhatlig skyldighet!
Så gå, och föd i hemlighet
Et får som äran ej skal hela.

FRIGGA.

Jag älskar. Men jag fruktar fela
Mot äran och min skyldighet.

EJVOR.

Ni älskar, och ni fruktar fela
Mot en förhatlig skyldighet.

EJVOR.

Jag ropar.

FRIGGA.

Håll!

EJVOR.

Betänk er än!

FRIGGA.

Nej håll! hvad skulle Yngve tänka?

EJVOR.

Ni som Gudinna måste skänka
Det första hopp åt kärleken.

Jag

Jag ropar..

FRIGGA.

Håll!

EJVOR.

Betänk er än!

FRIGGA.

Nej håll, hvad skulle Yngve tänka?

FRIGGA.

EJVOR.

Jag kan ej som Gudinna skänka
Det första hopp åt kärleken!

Ni som Gudinna måste skänka
Det första hopp åt kärleken!

EJVOR.

Gudomligheter tala böra:
En dödlig endast fucka får.
Det första steg de måste göra:
En dödlig det med fara går.

FRIGGA.

EJVOR.

Det första steg kan jag ej göra,
Jag det med dubbel fara går.
Gudinnors hjertan qväfva böra
Den eld en dödlig yppa får.

Gudomligheter tala böra,
En dödlig endast fucka får.
Det första steg de måste göra,
En dödlig det med fara går.

EJVOR.

Än tillfället er öppet står,
Men ögonblicken äro dyra.

FRIGGA, *efter en stunds betänkande.*

Skyn, Gudar! skyn hvad jag begår!
Men hvad skyr kärlek i sin yra?
Han vil: Jag måste äfventyra!

EJVOR.

Var glad. Ert öde skonar er:
Han kommer sjelf: Jag honom ser.

FEMTE SCENEN.

FRIGGA. YNGVE *i fonden, knäböjer.*

FRIGGA, *med en nästan qvafv röst.*
Prins — nalkas — (*affides.*) Hvilket tvång! — Hvad
känflor mig förqväfva!

YNGVE, *i fonden.*
Hur skön! men åter . . . Yngve, bäfva!
(han nalkas och stadnar.)

FRIGGA, *efter en lång tystnad.*
I dag, vid morgonrodnans stund
Jag Odens son i denna lund
För mina fötter trodde finna.
Kanske mit högmod irrar sig:
Mit öga såg er blott försvinna,
Ni fökte ej: ni flydde mig?

YNGVE.
Jag låg för edra knän, Gudinna.
Min fjäl beundrade, och dyrkade hos er,
Den magt som våra öden ger,
Och hela vidden af det välde
Ni öfver våra hjertan fick — — —
Ni vaknade — med hvilken blick!
Jag flydde: Jag mig förestälde,
At jag förtörnat er — at jag et brott begick —

FRIGGA.
At ni förtörnat mig! — At ni et brott begick!
Kanske begår ni et, at så til vrede göra
Hvad endast från förundran flöt?
Jag öppnade för er, det öga hvilat flöt:
Ni flydde — Kunde jag er höra.

YNGVE.

YNGVE.

Nej. Men om i mit bröst ni kunnat blicka ner!

FRIGGA.

Ni någon hemlig önskan hyste?

YNGVE.

Den enda, som jag tror ur mina ögon lyfte,
Den, kanske drittiga, at finna nåd för er!

FRIGGA.

Och då jag fer er här tillbaka,
Hvad affigt eder återför?

YNGVE.

Om til en dödligs plikt det hör,
At på fit hjertas känslor vaka;
Gudinna, ni ej undra bör,
Om jag förskräcks at mit ransfaka.

FRIGGA.

Förtro mig hvad er oro gör.

YNGVE.

Om til en dödligs plikt det hör,
At på fit hjertas känslor vaka;
Gudinna, ni ej undra bör,
Om jag förskräcks at mit ransfaka — —
Der kärleken — — —

FRIGGA, *affides.*

Hvad ord jag hör!
Hvad ljufligt hopp jag börjar smaka!
(*hårt.*)

Om kärleken er plåga gör — — —

YNGVE.

YNGVE.		FRIGGA.
Hans djerfva hopp mig blott för-		Hans hopp kanske er ej törle-
leder :		der :
Han endast plågor mig bereder.		Han inga plågor er bereder.

FRIGGA.
Er fruktan ni för vida sträckt,
Var vis at er bedragen finna.

YNGVE.
O Gudar!

FRIGGA.
Var ej så förskräckt!

YNGVE.
På hvilket prof jag sätts, Gudinna!

FRIGGA.
Prins tala. Stunderna förfvinna.

FRIGGA.		YNGVE.
Prins tala. Stunderna förfvinna!		På hvilket prof jag sätts, Gudinna!
<i>(affides efter en tylnad.)</i>		<i>(affides efter en tylnad.)</i>
Mig Ejvor då bedragit har!		Hvad grymma qual jag ock förfar,
Jag lät et hopp mit hjerta vinna		Skal ej et hopp mit hjerta vinna,
Som en bedräglig skugga var!		Hvars fallka skugga mig bedrar!

FRIGGA.
På detta sättet Yngve svarar
Emot den gunst — —

YNGVE.
Och Frigga så,
Den rädda vördnaden förklarar?

FRIGGA.
Prins, tiden är förfluten, gå.

YNGVE.

Gudinna!

YNGVE.

FRIGGA.

Ejvor.

YNGVE.

Blott — blott unna mig at nämna . . .

FRIGGA.

För andra gången, Prins: mig lämna!
Ni vet hvad mina bud förmå.

SJETTE SCENEN.

FRIGGA. EJVOR.

FRIGGA.

Mit hjerta dig förgäfves trodde.
Han dyrkar mig; men älskar? — Nej!
Hans öde af et ord berodde:
Och detta ordet — fades ej!

(efter någon tystnad.)

Ack Ejvor! om jag mig bedroge,
Och kärleken för vörndnad toge:
Hur lycklig!

EJVOR.

Ni er ej bedrar:

Han älskar ej.

FRIGGA, *bedröfvad.*

Jag det bordt finna!

EJVOR.

Ja, Frigga, jag bedragen var:
Man dyrkar endast en Gudinna,
Man kärlek för en dödlig har.

C

FRIGGA.

FRIGGA.

Men Ejvor, men jag ber dig, svara:
Är jag Gudinna, vitt?

EJVOR.

Hvad skymt,
Af tvekan —

FRIGGA.

Ejvor, det är grymt
At nödgas en Gudinna vara;
Men, jag har tänkt i hemlighet,
Är Yngve ej en Gud? hvem vet?

EJVOR.

Hvad tanke!

FRIGGA.

Ejvor, jag dig beder:
Beröfva ej mit qualda bröst
Et hopp, som mig kanske förleder,
Men som derjemte gör min tröst.

Från Gudars ynnest Oden drager
Det höga kall han här beklär:
Hvem vet, om äfven han en hemlig Gud ej är,
Som under fynlig styrfel tager,
Det Folk, hvars öden han beskär?
At för sin egen skul allena ällikad vara,
Hans som fördölja lär sit ursprungs värdighet:
Så har jag tänkt i hemlighet,
Och låter ej den tanken fara.

*(Frigga synes mycket orolig. Man hör en sakta musik,
hvarunder Prestinnorna komma ur Templet dan-
sande. Oden följer dem. De komma fram på
Theatren och omgifva Frigga.)*

Den

Den oro, som mit bröst förtär,
Med hvar minut sig börjar öka.
Nej. Jag fördrar den ej. Jag går at honom söka:
Och kärlek — eller hat begär.

SJUNDE SCENEN.

FRIGGA. EJVOR. ODEN. CHOR AF
PRESTINNOR.

CHOR.

Se vi vänta er, Gudinna!
Våra rökverk redan brinna.

FRIGGA, med häftighet.

Och alltid rökverk, hvart jag går!
J förekommen mig, då J mig vänta bören.
Beror det då af er, hvad flund jag fynas får?
Gån, lemnen mig — Prestinnor, hören!

OTTONDE SCENEN.

ODEN. EJVOR.

EJVOR.

Af deffa korta ord, til hennes hjerta sluta.

ODEN.

Jag ser i dem, min vän, et lyckans förebod
Til hvad et äldrigt hopp förfäkrat mig at njuta.

C 2

EJVOR.

EJVOR.

Åt hela detta värf, åt alla edra råd,
Hur underbart hon framgång länar!
Bekän at lyckans gunst —

ODEN.

Hon gör den svaga — nåd!
Men Ejvor, hon den visa tjenar!
Hvad hade hennes svek förmått,
Emot min plan i företagen,
Och visheten af mina mått?

Du mins, få väl som jag, den dagen,
Då Gylfe, Nordens Drott, i sjelfva fridens sköt,
Och inom egen borg, förrådd, afdaga tagen,
Tillika med fit lif, sin ätt i Sverge flöt.
(Ty verlden trodde få, och tror det än, bedragen!)
Den enda af hans hus, som hemligt återflod,
Den enda lemning af et blod,
På Nordens äldsta thron så länge känt och vördadt:
Hans dotter, med et ord, som än i vaggan var,
Du mins, med hvilken list, jag frälste hennes dar
Från deras jern, som Fadren mördat:
Du mins, i hvilken lunds förvar,
I hvilken grottas skydd jag henne undangömde,
För folkets syn, som dottren dömde,
I larmet nedergjord tillika med des far.
Du sjelf, som henne fostrat har,
Och af hvars trogna vård des alla fjät berodde,
Du vet, hur djupt fördold för menighetens blick,
Hur okänd för sig sjelf, hon i sin grotta bodde.
Den ingen dödlig nalkas fick,

Och

Och för en hemlig Gud man snart en gömma trodde;
 Följ sedan händelfernas skick,
 Och granika med hvad konst min plan jag vifte leda,
 Hur inföfd af den dryck jag hade lärt bereda,
 Och få ur grottans natt i templets dager bragt,
 Hon vaknar — underbart beskrudad,
 I hela Orientens prakt:
 Af hundra Tärnors Chor med bögda knän förgudad,
 Som källa des beskydd och dyrka hennes magt —
 Och döm, sen alt är öfverlagt,
 Om lyckan annat gjort, än mot min klokhet svara:
 Hur skulle hon ej tro sig vara,
 Den Frigga sjelf, som dyrkas här?
 Och des bedragna folk, hur skulle det förfara,
 At under Friggas namn en blindad offer-skara
 Sit rökverk och sin bön för Gylfes dotter bär?

Men icke nog, för mit begär,
 At genom hennes röst med Gudars magt regera.
 Min äreluft ej stadnar der:
 Och min förslagenhet mig öppnar väg til mera.

Des unga bröst af kärlek rört
 Sig redan för min son förklarar,
 Se der, mit värf til ända fört:
 Jag Odens blod med Gylfes parar!
 Min thron, befäst med detta band,
 Skal vinna en fördubblad styrka
 Af sjelfva Gudalärans hand;
 Och det bedragna folket dyrka
 Gudomlighetens glans och rätt,
 I Yngves brud och Odens ätt.

De vifa fig. Fördold, jag här vil aktning gifva
På hvad i hennes hjerta bor:
Des kärlek, skal mig borgen blifva
För den förtigenhet, hvaraf min plan beror.

(til Ejuor.)

Gå, ryktet sprid i menigheten,
Om någon fällsynt nåd, som Svithiod hoppas får:
Säg, huru af Gudomligheten
En under - fyn ofs förestår.
Och när du detta hopp hos folket hunnit lifva,
Lät blösen tändas opp, och templet öppadt blifva.

NIONDE SCENEN.

FRIGGA. YNGVE. ODEN, gömd.

FRIGGA.

Ja, fast i denna hemlighet
Jag fåfängt sökt en blick af dager,
Jag dock med hemlig visshet vet
At Oden er och mig bedrager,
Och hela Svithiods menighet.
Jag är ej en Gudomlighet.
Nej, Oden er och mig bedrager,
Och hela Svithiods menighet!

YNGVE.

Ack! hvilken dödlig kunde hyfa
Den fågring man hos er tilber?
Kring hvilken dödlig kunde lyfa
Den prakt som lyser omkring er?

FRIGGA.

FRIGGA.

Nej, våra hjertan ren hvaran för ömt befvare
At lyda skilda ödens bud —
Och Frigga dödlig är, om Yngve ej är Gud!

YNGVE.

Jag Gud! hur skulle jag det vara?
Jag är en dödlig blott, som då han eder ser,
Har intet högmod nog at vilja vara mer,
Och intet djerfhet nog sin fällhet at förklara.

FRIGGA.

Mit hjerta är tilfreds — Välan,
Han ällkar! Ödet mig hans ömhet ej förmenat!
(til Yngve efter någon tylnad.)
Du ällkar! — Och jag sjelf min eld ej dölja kan!
Af kärlek gjorda för hvaran,
Ofs våra hjertan ren förenat,
Förn en af ofs et namn för sina känslor fann!

YNGVE, på knä.

Ni ällkar! — hvilket ord! — hvad uttryck skal jag finna!
Gudinna! — Törs jag tro — Gudinna —
Nej, nej. Bland dödliga jag icke räknas bör,
Då detta öfvermått af fällhet jag kan hinna,
Och ej förqvafd af frögd för edra fötter dör.

(stiger opp)

Nej, det är nu jag tänka bör,
At jag til Gudars antal hör.

FRIGGA.

Nej, det är nu jag tror förfara,
At verkligt en Gudinna vara.

YNGVE.

YNGVE.

Ack då jag Frigga älska tör,
Är jag ej en af Gudars skara?

FRIGGA.

Ack då jag Yngves fällhet gör,
Hur kan jag ej Gudinna vara?

Tillsammans.

Lät oss fly från denna strand,
Fly, at vår förening sluta
Längst i något okänt land,
Der vi utan tvång få njuta
Lyckan af vårt fälla band.

FRIGGA.

Nej, all den prakt som kring mig blänkte,
Den dyrkan, och det lof jag fick,
Mig intet en minut den rena fällhet skänkte
Jag smakar detta ögonblick.

YNGVE.

Ja skynda, kom at flykten taga,
Dit kärlek redan färdig står
At oss i sit beskydd ledsaga:
Och der förnötom våra år
I nöjen, som sig ej försvaga,
I känslor, dem man yppa får,
Och önsknningar, som ej bedraga.

Bägge.

Ja skynda, kom at flykten taga,
Dit kärlek redan färdig står
At oss i sit beskydd ledsaga.

ODEN, *synes hastigt.*

Gudinna! hvad beslut jag hör!
Mån ej mit öra mig förleder?

At

Af alt et offer ni åt kärleken bereder?
Den prakt er höghet följa bör,
Det kall ni här i Svithiod för,
Et mäktigt folk som dyrkar eder,
Af alt för Odens son ni då et offer gör?

ODEN.	FRIGGA.	YNGVE.
Af alt et offer ni åt kärleken bereder?	Af alt et offer jag åt kärleken bereder!	Af alt et offer hon åt kärleken bereder!
Den prakt er höghet följa bör,	Den prakt min höghet följa bör,	Den prakt des höghet följa bör,
Det kall ni här i Svithiod för,	Det kall jag här i Svithiod för,	Det kall hon här i Svithiod för,
Et mäktigt folk som dyrkar eder,	Et mäktigt folk som mig tillbeder,	Et folk som hennes magt tillbeder,
Af alt för Odens son ni då et offer gör.	Af alt för Odens son jag villigt offer gör.	Af alt för Odens son hon villigt offer gör.

YNGVE. FRIGGA.

Ja, våra hjertan blott vi fråga:
De svara mot hvarannans låga.

FRIGGA,

För mig, för mig, är Yngve alt!

YNGVE.

För mig, för mig, är Frigga alt!

Tillsammans.

Vi äro för hvarannan alt!
Vi våra hjertan endast fråga.
Och för'n vi skiljas åt, vi alla offer våga,
Dem kärlek någon tid två älskande befalt.

D

ODEN,

ODEN, *til Frigga.*

Alt nog. Jag är tilfreds. Min dotter, fatta mod:
Lef lyckligt i det band jag mellan eder knyter,
Och blanda nögd med Odens blod
Det gamla Kunga-blod i edra ådror flyter.

FRIGGA.

Hvad hör jag? Himmel! hvad —

ODEN.

At ni ej är Gudinna!

Den sista ättling blott af Gylfes Kungahus.
Ni snart i denna sak skal vinna önskadtt ljus:
För denna stund var nögd; at den er like finna,
Som ni et offer nyfs af eder höghet böd.
Blif för den samma thron, i Yngves famn, et stöd,
Som Yngve för er famn var nögd at öfvergifva.
Och då i folkets tro, som vanligt sig bedrar,
Ni oförändradt blir den Frigga, som ni var,
Den fällhet njut, at kunna gifva
En dubbel myndighet åt den gemål ni tar,
En fördom åt des thron af Gudarnas försvar,
Och åt den ätt ni går at lifva,
Des moders högre glans med namnet af des far.

YNGVE.

FRIGGA.

Ack Frigga } om at dyrkan } vinna
Yngve } kärlek }
Är rättigheten hos en Gud:

Var vifs at Yngve i sin brud
Skal altid vörda en Gudinna!

Var vifs at altid Yngves brud
En Gud i sin gemål skal finna.

YNGVE.

(*til Oden.*)

YNGVE.

Och ni min far, som jag min
 Konung nämna får,
 Ack hör hvad detta hjerta få-
 ger!

Och tro at ni i Yngve äger
 En son, som för ert väl i dö-
 den villigt går.

FRIGGA.

Och ni min Kung, som jag min
 fader nämna får.
 Ack hör hvad detta hjerta få-
 ger!

Ack tro at ni i Frigga äger
 En dotter, som skal bli en tröst
 för edra år.

Tilfammans.

Vår vörndnad evigt skal mot eder godhet svara.

ODEN.

Er vänskap, mina barn, är alt hvad jag begär.

ALLA TRE.

ODEN. Ack föken altid at }
 FRIGGA. YNGVE. Vi skola til vår död } bevara
 De tänkefätt för mig } jag } hört er }
 er } ni } ofs } yttra här.

ODEN. YNGVE, *til Frigga.*

Och fast nödvändigheten yrkar,

At sjelf jag } eder, alla dar,
 han }

I templet för Gudinna dyrkar,

Så älska mig likväl } i hemlighet som far.
 honom dock }

TIONDE SCENEN.

DE FÖRRA. EJVOR.

EJVOR, *til Oden.*

Jag er befallning följt: och templet öpnadt blifvit,
Dit hopar utan tal af alla stånd och år
Med häpen längtan sig begifvit,
At mötas af den frögd, som Svithiod förestår.
I Templet öfver alt en helig tyftnad rår,
Och ren kring Friggas thron den hundra faklor daga,
De moln af rökelse sig draga,
Hvarpå man som ni vet des ankomst förefår.

ODEN, *til Frigga.*

Prinfessa, gå at återtaga
Det rum, som til Gudinnan hör.
Er skönhet er det värdig gör.
Jag låter Ejvor omsorg draga
At underrätta er om det som sägas bör. (de gå.)

(til Yngve.)

Och du, til templet kom, at der en maka finna,
I den Gudomlighet som nyfs din dyrkan van.

YNGVE.

För mig hon alltid blir Gudinna:
Det är min lycka blott som jag ej fatta kan!
(Theatren förändras til templet.)

ELLOFTE

ELLOFTE SCENEN.

Theatren förändras til Friggas Tempel. Man ser Gudinnan på en präktig thron, omgifven af sina Tärnor och Prestinnor; framför thronen synes Gudinnans altare, hvaruppå den heliga elden är uptänd. Oden och Yngve framför folket, som består af Hofmän, Sköldemör, Göther, Landtfolk och Lappar, äro samlade i peristillen, nalkas Gudinnan och betyga henne sin vördnad.

HYMN.

Frigga, mäktiga Gudinna,
 Nordens högsta majestät,
 Frigga, Odens skyddarinna,
 Se des folk i dina fjät,
 Under dit beskydd begära
 Svithiods fällhet, Odens ära,
 Och des ätt at flyra det.

(Ballet utaf folket af alla stånd, under hvilken de på särskilda sätt frambära för Gudinnan sina offer. Derunder förekomma Pantominer, den ena af tvänne Lappar, den andra af två bland Landtfolket. Oden tillika med Yngve anför Hofmännen och Sköldemörerne til altaret, der deras vapn helgas af Prestinnorna. En hastig tyfmad följer deruppå, hvarest et underjordiskt dån höres, altaret darrar, och folket på knä, under tekn af bestörtning, emottager följande Orakel.

ORAKLET.

En Prins af Odens blod i dag skal utfedd blifva,
At ur et Guda-sköt hans ätt på thronen lifva!

*(Folket betygar genom dans sin glädje öfver
Oraklets förebud.)*

FRIGGA.

Din dyrkan, trogna folk, i dag
Jag skyndar at förtjent belöna.
Du, Yngve! det är du, som Svithiod skal kröna;
Och den Gemål dig gifs bland Gudarna är — jag.

Med mödan af en kronas börda
Emottag denna hand, som blir des första rätt.
Förevisa det blod och skänk den thron den ätt
Som Norden lyda skal och tidehvarfven vörda!

*(Ballet, hvarest Tärnorna föra fram Yngve til
thronen, der han på knä utaf Gudinnan emotta-
ger spiran, och af Öfversta Prestinnan begjutes
med den heliga oljan, under följande*

CHOR AF FOLKET.

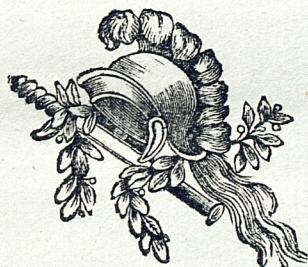
Gudomlighet, som Nordens söner dyrka!
Vår bön för din Gemål och Svithiods Konung hör:
Gör honom fäll, gif honom styrka,
Och gif dit skydd i arf med spiran den han för!

*(Oden sätter på Yngve den bindeln han emottagit af
Gudinnan, som i det samma af förhänget kring
thronen döljes för folkets åsyn. Under en
präktig marche framföres Yngve af folket til
fonden af templet, höjes der på krigsmännens
sköldar och undfår en krona af lager.)*

CHOR.

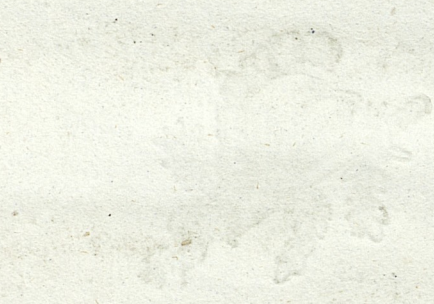
CHOR AF FOLKET.

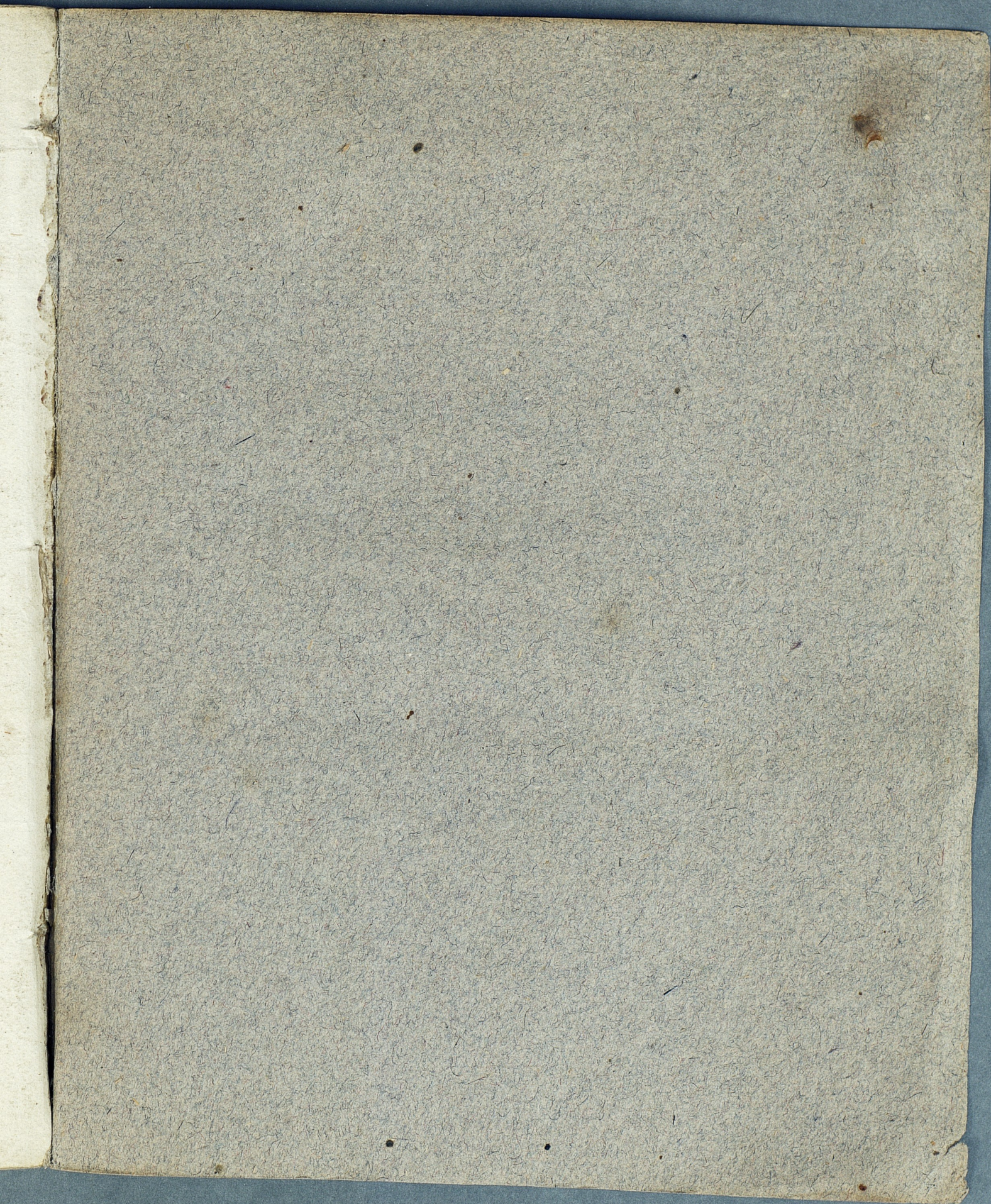
Må våra röster templet fylla
För hjälten som på thronen trädt:
Och våra sista barn hans ätt
På lagerkrönte sköldar hylla!
Må han vår trohet och vårt mod
I hundra striders faror lära,
Och råda, med en lika ära
Om våra hjertan och vårt blod!

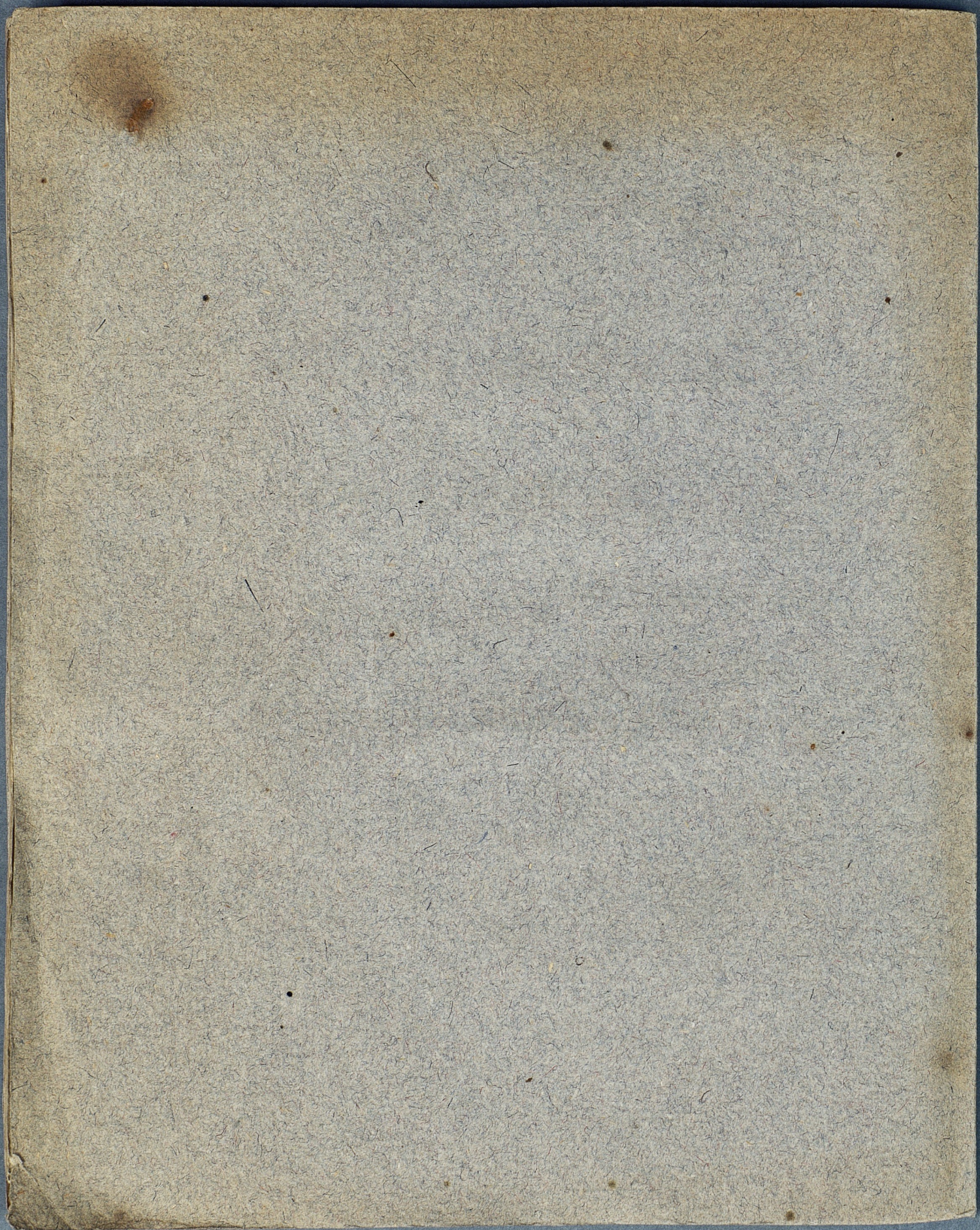

1797
1797

Om vår lycka och vår död
och vår lycka och vår död
och vår lycka och vår död
och vår lycka och vår död
och vår lycka och vår död
och vår lycka och vår död
och vår lycka och vår död
och vår lycka och vår död

www.books2ebooks.eu